

[Palle Simonsen]

bruget, er nødsaget til at komme med initiativ efter initiativ for nu at søge at bedre noget af det. Tænk, hvis man nu havde ladet være med disse ting, særskat osv. Det er jo det, vi har sagt utallige gange. Vi får derfor demonstreret i disse måneder, hvad der er det egentlige indhold i regeringens politik, nemlig at søge at lægge en masse restriktioner for initiativ og virkelyst i samfundet og så søge at reparere lidt bagefter med det resultat, at vi får stadig flere bureaukratiske løsninger.

Jeg skal ikke sige noget om A. P. Møllersagen på nuværende tidspunkt; jeg kom med nogle bemærkninger i formiddags, og dem vil jeg holde fast ved. Men uanset hvilke hensyn der skal tages til energiforsyningsikkerheden i dette samfund, og uanset hvilket hensyn der skal tages til energiens indflydelse på den økonomiske politik, så beder vi dog statsministeren om endnu en gang at overveje også en hensyntagen til grundlovens forudsætninger som vort arbejdsgrundlag her i huset, og hvad der knytter sig til dette, i forbindelse med hvad regeringen har i sinde i forhold til A. P. Møller.

Finansministeren sagde, at hvis man skulle opnå forhandlingsresultater på det private arbejdsmarked, måtte man naturligvis overhovedet ikke blande sig fra folketingets og regeringens side. Jeg vil godt sige til finansministeren, at indkomspolitik er jo ikke ensbetydende med, at folketinget skriver overenskomsterne; det ved jeg godt man gjorde sidste gang, men der kan godt føres indkomspolitik af arbejdsmarkedets parter. Det, jeg lagde øj til i formiddags, var, at regeringen gav arbejdsmarkedets parter en chance for at få overenskomsterne i hus.

Finansministeren gjorde nemlig lidt efter meget godt rede for, hvad konsekvenserne var af for kraftig en lønudvikling, og derfor kan vi sige til finansministeren, at hvis regeringen ikke bidrager til, at der kan etableres en forhandlingsløsning mellem arbejdsmarkedets parter, så ved vi jo godt, hvad svaret er. Så er svaret en række nye skatter og afgifter fra regeringens side, efter at en eventuel overenskomst på for højt et niveau er gennemført. Det ved vi jo godt er konsekvensen. Jeg skal ikke gentage, hvad finansministeren sagde om, hvad konsekvensen var af disse højere skatter i relation til omkostninger og

inflation i samfundet osv., for det var dog en af de få ting, vi var enige om.

Finansministeren sagde videre, at jeg ligesom havde udtrykt mig mod kommunale besparelser. Det har jeg naturligvis ikke. Det, jeg har forsøgt at forklare finansministeren, er, at man ikke kan bryste sig af et meget højt sparetal, når en stor del ligger ude i kommunerne uden garanti for, at besparelserne er gennemført.

Det er da godt at høre, at kommunerne holder sig inden for budgetrammen på de 2 pct. Men det kan godt være, når finansministeren kommer til at analysere resultatet af budget kontra anvendt i 1981, at det bliver besparelser på nogle andre områder end dem, finansministeren egentlig havde forestillet sig. For når personaletilvæksten fra 1980 til 1981 i kommunerne, som finansministeren selv har oplyst det, vil være 14.000, ser det ikke ud til, at det er på medarbejderområdet, man sparer. Nej, det er måske i højere grad investeringer osv., som man udskyder for på den måde at holde sig inden for 2 pct.s rammen. Det synes jeg nok på mange måder kan give anledning til overvejelser.

Finansministeren har selvfølgelig ret i, at der skal spares i den offentlige sektor som et hele, stat, amt og kommuner; det mener jeg også fremgår af de spareforslag, som den konservative folketingsgruppe har lagt frem. Så her er der ingen uenighed. Men det, der står tilbage, er spørgsmålet: hvor griber man ind?

Finansministeren sagde til både venstre og det konservative folkeparti, at man har jo ikke fået meget hjælp fra de to partier. Jeg synes egentlig, vi har givet meget hjælp til regeringen. Det er ikke forslag til besparelser, der mangler, og når finansministeren siger: nu er det spørgsmålet, om andre partier vil vise mod til at gå ind i nogle løsninger, så vil jeg sige, at jeg synes faktisk ikke, det er mod, der har manglet. Jeg har da også haft indtryk af efter finansministerens reaktion på vores ændringsforslag, at det var finansministeren, der faktisk ikke havde mod og vilje til at acceptere de tanker, som vi lagde frem. At beskyldte os for, at vi ikke har mod, mener jeg ikke er rimeligt fra finansministerens side.

Så sagde finansministeren – og det lå også lidt i statsministerens, lad os så kalde det åbningstale – at nu skulle der vises samarbejdsvilje i folketinget, og det er jo så nor-